

ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮ್ಯಾಸಬೇಡ ಸಮುದಾಯದ ತತ್ವಪದಕಾರರು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಡಿ.ಎಂ¹ ಮತ್ತು ವೀಣಾ ಕೆ.ಆರ್²

ಪೀಠಿಕೆ

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಆನೇಕ ಪರಂಪರೆಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ವಪದ ಪರಂಪರೆಯೂ ಒಂದು ಪರಂಪರೆಯ ಆಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾದ ತತ್ವಪದಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಭಾಗವೂ ಹೌದು. ಈ ನೆಲದ ನಿತ್ಯ ಬದುಕಿನ ಭಾಗವಾಗಿರುವ ತತ್ವಪದಗಳು ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದ ಒಂದು ಪ್ರಕಾರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಜೀವನ ವಿಧಾನವೂ ಆಗಿದೆ. ತತ್ವ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆ ಎರಡು ಏಕೀಭವಿಸಿರುವ ಜೀವನ ವಿಧಾನವಾಗಿರುವ ತತ್ವಪದ ಪರಂಪರೆಯು ಸಾಮರಸ್ಯದ ಬದುಕೊಂದನ್ನು ಸಮೂಹಕ್ಕೆ ನೀಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವಚನಗಳಂತೆ ತತ್ವಪದಗಳೂ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲರ ಒಳತಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವ ಕಾವ್ಯ ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗ. ಇಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ತಾತ್ವಿಕ ಅಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿರುವ ಮ್ಯಾಸಬೇಡ ಸಮುದಾಯದ ಅಲಕ್ಷಿತ ತತ್ವಪದಕಾರರ ಸವಾಲು ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪಯತ್ನವನ್ನು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತತ್ವಪದ, ತತ್ವ, ಭಜನೆಪದ ಮುಂತಾಗಿ ಕರೆಯುವ ಈ ರಚನೆಗಳು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜೀವನ ವಿಧಾನದ ಉಪ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು. ಇಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ನಡೆ ನಂತರ ನುಡಿ, ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಜಾತಿ ಸೂತಕಗಳಿಲ್ಲದ, ಲಿಂಗ ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾ ಶೀಲವಾಗಿರುವ ತತ್ವಪದಗಳು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಅಸ್ಥಿತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿವೆ. ಅವು ನೆಲದ ತತ್ವ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ನಿಸರ್ಗ ವಿವೇಕದ ಜೊತೆ ಬೆರೆಸುತ್ತ ಸಮೂಹದ ಚಿಂತನಾ ಕ್ರಮವನ್ನು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ತತ್ವಪದಕಾರರಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಮಹತ್ವ

ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಲ್ಲ ಗುರು. ತನ್ನ ಸಾಧನೆಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಗುರುವೊಬ್ಬ ಬೇಕೇ ಬೇಕು ಗುರುವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಧನೆಯ ಚಕ್ರ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗುರು ಶಿವನ ಸ್ವರೂಪಿಯಾದವನು. ಆರಿವಿನ ಮೂರ್ತರೂಪ ವ್ಯಕ್ತಿರೂಪ ಗುರು ಸಂಕೇತ ಮಂತ್ರ ನಿಜವಾಗಿ “ಅರಿವೇ ಗುರು”. ಒಮ್ಮೆ ಗುರುವಿನಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದ ಸಾಧಕನಿಗೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಅವನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಇರಲೇ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಸಾಧಕನಾಗಿ ಶಿಷ್ಯ ಸ್ವತಂತ್ರನೇ. ಗುರುವಿನಿಂದ ದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವರನ್ನು ಗುರು ಮಕ್ಕಳು ಎಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಯಾವುದೇ ಒತ್ತಾಯವಿಲ್ಲದೆ ತಾನಾಗಿ ಇಚ್ಛೆಪಟ್ಟು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ

1 ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ, ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.
2 ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಬುಡಕಟ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ, ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.

ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಗುರುವನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವತಂತ್ರ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಇರುವಂತೆಯೇ ಗುರುವಿಗೆ ಶಿಷ್ಯನ ಆಯ್ಕೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆ, ಗುರುಮಕ್ಕಳಾದವರಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ಮತ್ತು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಎರಡು ಸಮಾನ ಸಂಗತಿಗಳು. ಗುರುವಿನ ಕಲ್ಪನೆಯು ಆಯಾ ತತ್ವ ಪ್ರಸ್ತಾನದ ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಾ ಗುರು, ದೀಕ್ಷಾ ಗುರು, ಮೋಕ್ಷ ಗುರು, ಗುರುವಿನ ಗುರು ಮತ್ತು ಪರಮ ಗುರುವೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿವೆ. ತಾಯಿ ತಂದೆಯರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಾ ಗುರುಗಳೆಂದೂ. ಧರ್ಮ ಮೋಕ್ಷ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆ ನೀಡಿ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡುವವರನ್ನು ದೀಕ್ಷಾ ಗುರುಗಳೆಂದೂ ಕರೆದರು, ಇವರಿಂದ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಧಾನ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಮೋಕ್ಷ ಗುರು. ಗುರುವಿನ ಗುರು ಮತ್ತು ಪರಮಗುರು ಮಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯುವವರೆಂದೂ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಗುರುವನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಇರುವ ತತ್ವ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೆಂದರೆ ಪುಸ್ತಕ ರೂಪೀ ಅರಿವು ಸ್ಥಗಿತವಾದುದರಿಂದ ತತ್ವಪದ ಆಧ್ಯಯನ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗಿದ್ದು, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಚಲನ ರೂಪೀ. ಗುರು ಮಾತ್ರ ನಿರಂತರ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಗುರುವಿನಿಂದ ದೀಕ್ಷಾ ಬದ್ಧರಾದ ಸಾಧಕರು ನಿರಂತರ ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ನಿಗದಿತ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿಗದಿತ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ತತ್ವ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಹತ್ತಿರದ ಬೆಟ್ಟ ಗವಿಗಳಾಗಬಹುದು. ಪಾಳು ಗುಡಿಗಳು ಅಗಬಹುದು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ತತ್ವ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವ ತತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ತತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾಕುವುದೇ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಮಾವಾಸೆ ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ತತ್ವ ಸಾಧಕರೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಾ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಸೀಮೆಯ ಮ್ಯಾಸಬೇಡರ ಹಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ತತ್ವಪದಗಳ ವಿಶೇಷತೆ

ತತ್ವಪದಕಾರರು ಮುಕ್ತಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಆಧಾರಿತ ಮುಕ್ತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಜಾಗವಿಲ್ಲ ಜ್ಞಾನ ಮಾರ್ಗ ದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಮುಕ್ತಿ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಅವರ ನಂಬುಗೆ. ತತ್ವ ಮಾರ್ಗವು ಯಾವ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಾಂಥಿಕ ಉಪಾದಿಗಳಿಗೂ ಒಳಗಾಗದೆ ಸಮೂಹದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತನ್ನ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ. ಇಡೀ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸಾಮೂಹಿಕ ಚಹರೆ ಇದೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮುಕ್ತಿ ಈ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬ ಸಮೇತ ಇಂದ್ರಿಯ ಸಮೇತ ಬಾಳುವ ಮನುಷ್ಯನ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಮಾರ್ಗಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುವ ಪಂಥ ಇದು. ಹಾಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ತತ್ವಪದಕಾರರ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಬಹುಪಾಲು ಗುರುವಿನ ಅಂಕಿತವನ್ನೋ ತನ್ನ ನೆಲದ ನಂಬಿಕೆಯ ದೈವದ ಅಂಕಿತವನ್ನೋ ಹೊಂದಿದ್ದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸದಾಚಾರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಳಿತು-ಕೆಡಕು, ಜಾನಪದೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ತತ್ವಪದಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಂಶಗಣ, ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿಷಯ ಜಾತಿ, ಭಂಧಿಸಿನ ಎಳೆ, ತ್ರಿಪದಿ, ಉತ್ತಾಹ, ಭಂಧೋವಸಂತ, ಅಕ್ಕರ, ಷಟ್ಪದಿ, ಚೌಪದಿ ಹಾಗೂ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಅಕ್ಕರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆ.

ಮಾತ್ರಗಣದ ಶರ, ಕುಸುಮ, ಬೋಗ, ಭಾಮಿನಿ, ಪರಿವರ್ಧಿನಿ ಷಟ್ಪದಿಗಳನ್ನೂ, ಸೀಸ ಸಾಂಗತ್ಯ ಮುಂತಾದ ಛಂದಗಳನ್ನೂ ಬಳಸುವುದುಂಟು. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿಯೂ ಇವೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತತ್ವಪದ ಎಂದರೆ ಯಾವುದು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಗೊಂದಲಗಳನ್ನು ಎದುರಾಗಿಸುತ್ತವೆ ತತ್ವಪದ ಎಂದರೆ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಭವ ವೇದ್ಯವಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ರಚನೆಗಳು ತತ್ವಪದ ಎನ್ನುವರು. ತತ್ವಪದ ಎನ್ನುವುದು ಆಜ್ಞಾತ ಜನಪದ ಹಾಡುಗಾರರಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಒಂದು ದರ್ಶನಾತ್ಮಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಗುರುವಿನ ನಾಮವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಲೋಕವನ್ನು ಕುರಿತು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅಥಾವ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಿರುವ ಹಾಡುಗಳೆ ತತ್ವಪದಗಳು.

ಅನುಭಾವ ಪದಗಳಿಗೆ ಭಜನೆ ಪದಗಳೆಂದು, ತತ್ವಪದಗಳೆಂದು, ಸ್ವರವಚನಗಳೆಂದು ಹೆಸರುಗಳಿವೆ. ತತ್ವಪದ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ತತ್ವಪದಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ೧೨ನೇ ಶತಮಾನದ ವಚನಕಾರರ ಸ್ವರವಚನಗಳು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿಲ್ಲ ಸ್ವರವಚನೆಗಳಿಗಿಂತ ಹಿಂದೆ ತತ್ವಪದಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ದಾಖಲೆಗಳು ಇಲ್ಲ. ಹಲವಾರು ವಚನಕಾರರು ಸ್ವರವಚನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ವಚನಕಾರರ ತರುವಾಯ ತತ್ವಪದಗಳಿಗೆ -ಸ್ವರವಚನಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವೆನಿಸಿದರೂ ಹೊಸ ಜೀವ ನೀಡಿದವರು ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿಗಳು ಅವರ ಬಳಿಕ ಈ ಪರಂಪರೆ ಬತ್ತಿ ಹೋಯಿತೇನೋ ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ 17ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇದು ಮತ್ತೇ ಪುಟಿಯಿತು ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ. ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತಿಗೂ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ವಪದಕಾರರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಜನರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಏಕದಾರಿ, ದಮ್ಮಡಿ, ಢಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದು ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ 17ನೇ ಶತಮಾನ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಅರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ **ವಿಪ್ಲವವಾದ** ಕಾಲವಾಗಿತ್ತು. ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಜನರು ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಾಳಿಗೆ ಭದ್ರತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಳುವವರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಎನಿಸಿಕೊಂಡವರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಬದುಕು ಹದಗೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಇಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತತ್ವಪದಕಾರರು ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಪ್ರಿಯವಾದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಜನರ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲು ಶ್ರಮಿಸಿದರು.

ತತ್ವಪದಕಾರರಿಗೆ ಲಿಂಗ ಆಸಮಾನತೆಗೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಇರಬಹುದಾದ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಬಹಳ ಸಾರಿ ಮುದ್ರಿಕೆಯಾಗಿ ಬಳಕೆಗೊಂಡಂತಿದೆ. ಈ ಪಂಥವು ಹೆಣ್ಣು ಮೋಕ್ಷ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಅರ್ಹಳೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ತತ್ವಪದಕಾರರಿಗೆ ಸಂಸಾರ ನಿಷಿದ್ಧವಲ್ಲ ಅವರೂ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಕುಟುಂಬಿಗಳು ಕುಟುಂಬದ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸಾರದೊಳಗಿದೆ ಪರಮಾರ್ಥವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಜಾತಿ ಧರ್ಮದ ಎಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ವಿಶ್ವಮಾನವ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಅವರದ್ದು.

ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮತ್ತು ಪೌರಾಣಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯುಳ್ಳ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ ಮೂಲತಃ ಬಯಲು ಸೀಮೆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಬರಗಾಲ ಮತ್ತು ಬಡತನವನ್ನು ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರದೇಶ. ಕೂಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ನಂಬಿರುವ ಇಲ್ಲಿನ ಶ್ರಮಿಕ ವರ್ಗದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಅಕ್ಷರ ವಂಚಿತರು. ಅದರ ಅವರ ಜಾನಪದ ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಬೇಟೆ ಪಶುಪಾಲನೆ, ಕೃಷಿಯನ್ನು ಬದುಕಿನ ಮೂಲವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಈ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ನಿಸರ್ಗವೇ ದೇವರು. ಈ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗ ತಮ್ಮ ನಿತ್ಯ ಬದುಕಿನ ಮತ್ತು ದುಡಿಮೆಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದಿಷ್ಟು ಭಿನ್ನವಾದ ಆಲೋಚನಾ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದವುಗಳು. ಗಾಡೆ. ಒಗಟು. ಹಾಡು ಮತ್ತು ಲಾವಣಿಗಳು, ಕತೆಗಳು ಹೀಗೆ ವಿವಿಧ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಜ ಬದುಕಿನ ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮ ನೋವು ನಲಿವು ಸಂಭ್ರಮ ಸಂಕಟಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಇದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಧರ್ಮ ದೇವರು ಸಂಸಾರ ಸದಾಚಾರ ಸನ್ಮಾರ್ಗ ಸಮಾನತೆ ಗುರು ದೇಹ ಆತ್ಮ ಆರಿವು ನೈತಿಕತೆ ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಭಾವೈಕ್ಯತೆ ಮೊದಲಾದ ಬದುಕಿನ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬದುಕನ್ನು ಹೊಳಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿದ ಇಂಥ ಚಿಂತನೆಯ ನುಡಿಗಳು ದೈನಂದಿನ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯದೆ ಅದ ಭಾವ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಬಡತನ ಬರಗಾಲ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳಿ ಬದುಕನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಮನೋಸ್ಥೈರ್ಯ ನೀಡಿದವು . ಧರ್ಮ ದೇವರುಗಳಿಂದ ಅನವರತ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ತಳಸಮುದಾಯಗಳು ಮೇಲು ಕೀಳಿನ ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳ ಶ್ರಮಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿ ಇಹದಲ್ಲಿಯೆ ಪಾರಮಾರ್ಥದ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಆನುಭಾವ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದರು.ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಗುರುವಿಗಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸಿದರು. “ಹರ ಮುನಿದರೆ ಗುರು ಕಾಯ್ವನು ಶಾಶ್ವತ” ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಗುರು ಮಾರ್ಗ ಅನುಸರಿಸಿ ಅಂತರಂಗದ ಅರಿವಿನ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಆನುಭವ ಮಾತುಗಳು ಆನುಭಾವ ಪದಗಳಾಗಿ ಸರಳತೆ ಮತ್ತು ಗೇಯತೆಯಿಂದ ಭಜನಾಮೇಳಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಭಜನೆ ಪದಗಳಾದವು. ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಏಕತಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಾಗಿಬಂದ ಭಜನೆ ಪದಗಳು ಕ್ರಮೇಣ ಶಿಷ್ಟರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದವು ಹೀಗೆ ಹೊಸ ಪರಂಪರೆಯೊಂದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಈ ಹಾಡುಗಳನ್ನೆ ಅನುಭಾವದ ಹಾಡುಗಳೆಂದೂ ತತ್ವಪದಗಳೆಂದೂ ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊಳೆ ಹರಿಯುತಿದೆ ಎರಡು ದಡವ ಸೂಸಿ

ತುಂಬಿದ ಹೊಳೆಯಲಿ ತಂಗ್ಯಮ್ಮ ಕರಕೊಂಡು ಹೊರಟನೆ ಸನ್ಯಾಸಿ

ನುಡಿಗಳು ತತ್ವವಾಗಿರುವ ಪರಿ ಇಂಥದ್ದು, ಶ್ರಮಜೀವಿ ವರ್ಗ ತಮ್ಮ ಪರಂಪರಾನುಗತ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಲೋಕಾನುಭವದ ಮೂಲಕ ಲೌಕಿಕ ಬದುಕಿನ ತಾತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಮಾತುಗಳೆ ಬದುಕಿನ ಮೌಲ್ಯಗಲಾದವು.

ಮ್ಯಾಸಬೇಡರ ಹಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿನ ತತ್ವಪದಗಳ ನೋಟ

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಬೇಡರನ್ನು ಮೂಲತಃ ಇವರು ನೆರೆಯ ಅಂಧಪ್ರದೇಶದ ಶ್ರೀಶೈಲ ಪರ್ವತದಿಂದ ಹುಲ್ಲು ನೀರನ್ನು ಹರಿಸುತ್ತ ಬಂದ ಒಂದು ಅಲೆಮಾರಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯವೇ ಈ ಮ್ಯಾಸಬೇಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯ ಎಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇವರ ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ಕಂದೆಲುಗು ಎಂದು ಸಹ ಹೇಳಬಹುದು ಇವರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಪದಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಮಾತಾನಾಡುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಇದೊಂದು ಕಂದೆಲುಗು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಇನ್ನು ಇವರ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಹಾಗೂ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಪ್ರಭುತ್ವ ಈ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಬಯಲು ಸೀಮೆ ಎಂದೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಬಳ್ಳಾರಿ, ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡರು ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೆ ಮೊಳಕಾಲ್ಮೂರು, ಚಳ್ಳಕೆರೆ, ಕೂಡ್ಲಿಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ವಾಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಹಟ್ಟಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. “ಹಟ್ಟಿ” ಎಂಬ ಕನ್ನಡ ಪದವು ತೆಲುಗಿನ “ದೊಡ್ಡಿ” ಅಥವಾ “ದಡ್ಡಿ” ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಬಂದಿದೆ. ಈ “ಹಟ್ಟಿ” ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದವರು ಮೂಲತಃ ಅಂಧಪ್ರದೇಶದ ಶ್ರೀಶೈಲದಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಸಮುದಾಯಗಳು ತೆಲುಗಿನ ನೆಲ್ಕುಡಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಸಮುದಾಯಗಳು ಮೂಲತಃ ಪಶುಪಾಲಕರಾಗಿದ್ದು ಪಶುಗಳನ್ನು ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಕೂಡಿ ಹಾಕುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ “ಹಟ್ಟಿ” ಎಂದು “ದೊಡ್ಡಿ” “ದಡ್ಡಿ” ಎಂದು ಕರೆಯುವುದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಒಂದು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮೊದಲು ಬಂದು ನೆಲೆಸುತ್ತಾರೋ ಅವರ ಹೆಸರಿನೇ ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹಟ್ಟಿ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉದಾ: ಚೌಟ್ಟಯ್ಯನಹಟ್ಟಿ, ಕುಂಟು ಓಬಯ್ಯನಹಟ್ಟಿ, ಓದಿನ ಓಬಯ್ಯನಹಟ್ಟಿ, ಸುಟ್ಟಕರ್ನಹಟ್ಟಿ. ಈ ಹಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹಟ್ಟಿಗೊಂದು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲು. ಊರನ್ನು ಕಾಯುವಂತೆ ಬುಡ್ಡೆಕಲ್ಲು ಅದನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋದರೆ ಹಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸದಾಕಾಲ ರಕ್ಷಣೆಮಾಡು ಗ್ರಾಮ ದೇವತೆ (ಹಟ್ಟಿ ಮಾರಮ್ಮ) ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವ ಹಟ್ಟಿಮಾರಮ್ಮನ ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಊರು ಬಾಗಿಲು ಕಟ್ಟಿ (ಊರಾಕಿಲೀ ಕಟ್ಟಿ) ಎಂದು ಕರೆಯುವಂತಹ ಕಟ್ಟಿ, ಈ ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾರು ಕೂಡ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲಾ ಆದೊಂದು ಪವಿತ್ರವಾದ ಸ್ಥಳ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಇವರು ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಬಯಲಾಟ, ಕೋಲಾಟ ಮತ್ತು ತತ್ವ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ತತ್ವ ಪದಗಳು ಕೇವಲ ಹಬ್ಬಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಬದಲಿಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಭಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ತತ್ವ ಪದಕಾರರ ತಂಡವು ೧೦ ತೊ ೧೫ ಜನರ ತಂಡವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಇವರು

ಕೂಡ ಗುರುವೊಬ್ಬರಿಂದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಮ್ಯಾಸಬೇಡರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾರ್ಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಕೂಲಿ ಇವರ ಮುಖ್ಯ ಕಸುಬಾಗಿದ್ದು, ದುಡುಮೆಯ ನಂತರ ದುಡಿಮೆಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತತ್ವ ಪದಗಳ ಮುಖಾಂತರ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದರ ಮುಖೇನ ತಮ್ಮ ಬೇಸರವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ತಂಬೂರಿ, ತಾಳ, ಢಕ್ಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡುತ್ತ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಬೀತ್ತುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಪ್ರತಿದಿನ ತತ್ವಪದ ಆರಂಭ ಮಾಡುವಾಗ “ಓಂ ನಮಃ ಶಿವಾ ಪಾರ್ವತಿ ಪತೀಹರ” ಎಂದು ಶೋಕವನ್ನು ಹಾಡಿದರೆ ಮುಗಿಯಿತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಡೆಕೋಳು ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ, ಶಿಶುನಾಳು ಷರೀಫ್, ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿ, ಸಿದ್ದಾರೂಢ ಶಿವಯೋಗಿ, ಹೆಚ್ಚಿ ತಿಪ್ಪೇಶ ತೆಲುಗಿನ ಭಂಭಂತಾತ , ಕನಕದಾಸ, ಪುರಂದರ ದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಇನ್ನು ಹಲವಾರು ತತ್ವಪದಕಾರರನ್ನು ಕುರಿತು ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಇವರ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾಡುವುದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಅಂತಹ ಒಂದೆರಡು ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೋಡೋಣ.

ಈ ತತ್ವಪದ ಗುರುವಿನ ಗುಲಾಮನಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ದೊರೆಯದಣ್ಣಾ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನುವ ತತ್ವದೊಂದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡಿರುವ ತತ್ವವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ.

ಏಕೇ ಗುರುವೇಕೆ ಹೀನಾ ಜನರಿಗನ್ನೇಕೆ

ಏಕೋಭವನ್ನರಿತು ಏಕಾಂತ ಅರಿಯದವಗೆ

ಈ ಒಂದು ಪಂಕ್ತಿಯು ಗುರು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯಂದಿರ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಜ್ಞಾನ ತಿಳಿಯದವರಿಗೆ ಬದುಕಿನ ಜ್ಞಾನ ತಿಳಿಯದ ಈ ಮೂಢ ಜನರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಉಪದೇಶವನ್ನು ಹೇಳಿದರು ಅವರು ಅರಿತು ಬಾಳುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲಾ ಅಂತವರಿಗೆ ನೀನೇಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹೀಗೆ ನಡೆದರೆ ಉತ್ತಮ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೀರುವೆ ಗುರುವೇ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಹಿಡಿತಂದು ಒತ್ತಾಳೆ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಮುದ್ರೆಯನು

ಕತ್ತೆಯಲ್ಲದೆ ಬಸವ ಉತ್ತಮನಾಗುವುದುಂಟೆ

ಹರಿಕೆಯ ಕುರಿ ತನ್ನ ಮರಣ ಅರಿಯುವುದುಂಟೆ

ಅರಿವೆಯಾಗುವಂತ ನರಕುರಿಗಳು ಅರಿಯದೆ

ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬಸವನನ್ನು ಸಮುದಾಯದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನಾಯಕರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದೇವರೆತ್ತು ಎಂದು ಬಿಡುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಹಾಕಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಈ ತತ್ವಪದದಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೇ ವಸ್ತುವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಇವರಿಗೆ ಆ ಎತ್ತುಗಳು ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದು ಬಸವನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಹಿತ್ತಾಳೆಯಿಂದ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ ಇದು ಬಸವ ಎಂದರೆ

ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಾ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅರಿತು ಬದುಕುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಿರಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹರಕೆಗೆಂದು ಬಿಟ್ಟ ಕುರಿ ಪಾಪ ಅದು ತನ್ನನ್ನು ಮಾರಮ್ಮನ ಹರಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹರಿಯದೆ ಖುಷಿಯಿಂದ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಸಾವಿದೆ, ಸ್ವರ್ಗ ನರಕ ಇದೆ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯ ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಹರಿಯುವಂತಹ ಮನುಷ್ಯನು ಯಾಕೇ ಇಂತಹ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ವೇಷಾ ಹಚ್ಚಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ತತ್ವಪದವನ್ನು ಸ್ವತಃ ಅವರೇ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಂದು ಈ ಬಯಲು ಸೀಮೆಯ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಹಾಡಿದ ಗಂಭೀರವಾದದ್ದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಾರ್ಥ ಜೀವನವನ್ನು ತಿಳಿಸುವಂತ ತತ್ವಪದವಿದು.

ಅನ್ನವು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇರುತನಕೆಲ್ಲಾರು|

ನಮ್ಮವರು ತಮ್ಮವರು ಎನ್ನುವರು|

ಅನ್ನವು ತೀರಿದ ಮೂರು ದಿನದ ಮ್ಯಾಲೇ|

ನಮ್ಮವರು ಇವನ್ಯಾರೋ ಅನ್ನುವರು|

ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಎನ್ನುವಂತಹದ್ದು ರೊಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ರಾಜ-ರಾಣಿಯಂತೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕುವೆಂಪುರವರ ಒಂದು ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು 'ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮುಖ್ಯರೂ ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ಅಮುಖ್ಯರೂ ಅಲ್ಲ' ಎನ್ನುವಂತೆ ಬಡತನ ಸಿರಿತನ ಎಂಬುವುದು ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖವಿದ್ದಂತೆ. ಅದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಜನರು ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಇದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಅಣ್ಣ, ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಎಂದು ಹೊಗಳಿ ಹಟ್ಟಿಕ್ಕೇರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಇವನ್ಯಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ದೂಡುತ್ತಾರೆ. ಇದೊಂದು ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ತನಕ ಅಕ್ಕ ತಂಗಿ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾರು ಬಂದು ಸುಖವಾಗಿ ತಿಂದುಬೀಗುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಅದು ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಬೀದಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಅವರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಸತ್ಯವಾದ ಮಾತನ್ನು ಈ ಮೇಲಿನ ತತ್ವಪದ ದಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಇಂತಹ ಆನೇಕ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಈ ಬಯಲುಸೀಮೆಯ ಮ್ಯಾಸಬೇಡ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಳಲು ಏನೆಂದರೆ ಇಂದಿನ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳು ಜಾನಪದ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಮಾಸಾನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಈ ಮ್ಯಾಸಬೇಡರ ಹಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಆನೇಕ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಹಾಗೂ ಯಕ್ಷಗಾನ ಕಲಾವಿದರು, ಯಕ್ಷಗಾನ ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಕೋಲಾಟ ಪದಕಾರರು, ಸೋಬಾನೆ ಪದಕಾರರು ಇನ್ನು ಮುಂತಾದವರಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಕೂಡ ಜಾನಪದ ಅಕಾಡೆಮಿ ಕೊಡುವ ಸಹಾಯ ಧನ ಸಿಗದಿರುವುದು ದುರದುಷ್ಟವೇ ಸರಿ. ಎಲ್ಲೋ ನಗರ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದು ಕಛೇರಿಗಳ ಮುಖವನ್ನು ಕಾಣದೇ ಭಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಇಂತಹ ಜಾನಪದ ಗಾಯಕರು ಇಂದು ಒಂದೊಪ್ಪತಿನ ಗಂಜಿಗಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳು ಬೇರೆಯವರ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತ ಬದುಕುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳು ಇಂತಹ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿರುವುದಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ

ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಇಂತಹ ಎಲೆಮರೆ ಕಾಯಿಗಳಂತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಜಾನಪದ ಗಾಯಕರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ. ಸರ್ಕಾರದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾದ ಈ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಗಾಯಕರಿಗೆ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಿದರೆ ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಜಾನಪದ ಕಲಾವಿದರು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

- ಆನಂದ ಮೂರ್ತಿ.ಜಿ.ವಿ. (1996). ತತ್ವಪದಕಾರರು. ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ಆಮರೇಶ ನುಗುಡೋಣಿ. (2015). ತತ್ವಪದ ಅಧ್ಯಯನ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ.
- ಬಸವರಾಜ ಸಬರದ. (2000). ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ತತ್ವಪದಗಳು. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ.
- ಗುರುಲಿಂಗ ಧಬಾಲೆ. (2006). ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ತತ್ವಪದಕಾರರು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ಐಶ್ವರ್ಯ.ಎಸ್.ಶಂಭುಶಂಕರ. (2002). ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ದಲಿತ ತತ್ವಪದಕಾರರು: ಒಂದು ಆಧ್ಯಯನ. ಅಪ್ರಕಟಿತ ಮಹಾ ಪ್ರಬಂಧ, ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ.
- ಕರಿಯಪ್ಪ ಮಾಳಿಗೆ.ಜಿ. (2008). ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಆವಧೂತರು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ಕರಿಯಪ್ಪ ಮಾಳಿಗೆ.ಜಿ. (2017). ಹೊನ್ನೇನಹಳ್ಳಿ ದಾಸಗಿರಿಯಪ್ಪ ಸಕ್ರಪ್ಪತಾತ ಮತ್ತು ಇತರರ ತತ್ವಪದಗಳು. ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ರಹಮತ್ ತರೀಕೆರೆ. (1994). ಕರ್ನಾಟಕ ಸೂಫಿಗಳು. ಅಭಿನವ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ರಹಮತ್ ತರೀಕೆರೆ ಮತ್ತು ಅರುಣ್ ಜೋಳದಕೂಡ್ಲಿಗಿ. (2017). ತತ್ವಪದ ಪ್ರವೇಶಿಕೆ.ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ ಬರಗೂರು. (1993). ಕನ್ನಡ ತತ್ವಪದಕಾರರು. ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ವಿಜಯ ಶ್ರೀ ಸಬರದ. (1997). ಗುರುಶಿಷ್ಯರ ತತ್ವಪದಗಳು. ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ಮತ್ತು ಯಕ್ಷಗಾನ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.